

Nigel Kennedy laat Oranjewoud zien wat festival uniek maakt

Violist Nigel Kennedy (61) begrijpt het wezen van muziek als eenmalige kunst. In zijn kindertijd leed hij onder de ijzeren wetten van de platenindustrie. Die wekten diepe afkeer in hem op. En dus dankt hij in de dampige avond, op een podium drijvend tussen het plompeblad en de rietkragen, het publiek voor de steun aan de levende muziek: „Want jullie kunnen uit den treure thuis een plastic schijf beluisteren, maar vanavond gebeurt maar één keer.”

Die belofte lost Kennedy's kwintet in met muziek van „favoriete componist” Bach, van „my second favorite composer”, ofwel Kennedy zelf, en Gershwin „ook een goeie”. Op gifgroene sneakers met het paars-blauw van voetbalclub Aston Villa onder het te grote overhemd bespeelt hij Oranjewoud, maakt grappen en improviseert, maar bovenal vergroeit Kennedy met zijn viool en ademt muziek. In Gershwins klassieker ‘They can’t take that away from me’ kruipt hij zelfs achter de vleugel, het instrument waarop hij als kind de jazzstandards uit de platenverzameling thuis speelde. En nergens wekt het kwintet (viool, cello, contrabas en twee gitaren) de indruk dat zijn virtuositeit op zichzelf staat.

Kennedy behoort tot de blikvangers van het tiendaagse Oranjewoud Festival, onder de rook van het Friese Heerenveen. Hier stonden in de achttiende eeuw buitenhuizen van de koninklijke familie zoals kasteel Carolinenburg, genoemd naar de muzikale prinses op wier aandringen wonderkind Mozart Den Haag bezocht. Het festival duurt deze zomer een week langer dan voorheen, nu Leeuwarden - en Friesland - in de schijnwerpers staan als Culturele Hoofdstad van Europa.

Het Noord Nederlands Orkest en violiste Noa Wildschut deden vrijdagavond het openingsconcert in Oranjewoud. In gestage regenbuien onderscheidde de gelouterde festivalganger zich met wandelschoenen, plastic poncho en rugzak. Het symfonische werk *Future Perfect* van componiste Vanessa Lann kreeg een rom-

melige wereldpremière: enkele koperblazers zouden vanonder de bomen musiceeren, maar moesten door de regenval haastig hun heil op het overdekte toneel zoeken. De noten sloten naadloos aan op het grillige spel van water en wind.

Die omstandigheden weerhielden de 17-jarige Noa Wildschut niet van een doorleefde vertolking van Prokofjefs *Tweede Viololconcert*. Achter haar klank lijken vervlogen levens schuil te gaan. Ze is kind aan huis op het Oranjewoud Festival, opgericht en bestierd door haar oom, pianist Yoram Ish-Hurwitz. De favoriete muziek van Wildschut loopt als rode draad door de programmering. Dirigent Benjamin Levy loodste een bevlogen Noord Nederlands Orkest daarna door *Rendering*, het eerbetoon van componist Luciano Berio aan het genie Franz Schubert.

Verbinding met publiek

Beter dan in een concertzaal biedt een festival als Oranjewoud de musici de kans zich met hun publiek te verbinden, maar niet iedereen begrijpt dat. Neem de Belgische sopraan Lore Binon in haar liedrecital *Les poètes maudit* over zes miskende Franse dichters. Bezoekers beschikten over titels noch teksten, waardoor het programma verzandde tot een woordenbrij. Wat minder liederen en enkele treffende toelichtingen hadden dat eenvoudig kunnen verhelpen.

De Nederlandse groep Ikarai deed dat beter, te midden van de eettentent op het gratis podium van De Proeftuin. Daar speelde het zestal stukken van het album *FLY*, over het tragische lot van de mythologische figuur Icarus. Het ensemble is in alle muziekstijlen thuis en ontsnapt op prettige wijze aan genre-fictie. Ikarai's optreden maakte nieuwsgierig naar de première woensdag van de nieuwe voorstelling *Muhammad*, over het legendarische wereldtitelgevecht tussen bokser Muhammad Ali en George Foreman in het Afrikaanse Zaïre.

Joost Galema

Klassiek

Oranjewoud Festival
Onder meer: Noa Wildschut, Noord Nederlands Orkest, Nigel Kennedy, Nyk de Vries, Lore Binon, Inge Spinette, Ikarai. Gehoord: 1 en 2/6 Oranjewoud. Nog tot en met 10 juni. Inl: oranjewoudfestival.nl

